

træde i Kraft Kl. 6 om Eftermiddagen. Altsaa vil man efter dette paa Juleaftens Dag, naar det er en Søndag, kunne holde aabent hele Dagen — ogsaa mellem 9 og 4 — indtil Kl. 6, men dette har ikke været Hensigten, hvilket ogsaa fremgaar af den ærede Ministers Udtalelser ved Lovforslagets Fremsættelse. Nu er jeg ganske vist forberedt paa, at den ærede Minister vil gøre gældende over for denne Indvending, at Loven af 1891 atter henviser til den tidligere Lov af 7de April 1876, som indeholder Bestemmelserne om Lukningen i Tiden mellem 9 og 4; men sikkert er det, at der vilde kræves en meget skarp-sindig Lovfortolkning, hvis man paa Bar Bund skulde finde ud af det, som er den virkelig tilsigtede Mening. Jeg tror derfor, at det vil være ønskeligt at ændre Loven saaledes, at der om dens Forstaaelse ikke kan være nogen Tvivl, og jeg tilføjer yderligere, at dette er et illustrerende Eksempel til at vise, hvor lidet praktisk den Fremgangsmaade er, som vi benytte, naar vi forandre vore Love, at vi føje Smaaændring paa Smaaændring, den ene oven paa den anden, i Stedet for at give en ny Lov, som indeholder alle de gældende Bestemmelser, ogsaa dem, som ikke forandres. Loven af 1876 er bleven ændret i 1891, Loven af 1891 er atter bleven ændret i 1897, og nu bliver den paa ny ændret i 1899. Det var jo ikke nogen stor Ulejlighed at trykke Paragrafferne fra de tidligere Love op, saaledes at man fik alle Bestemmelserne samlede paa eet Bræt. Dette er naturligvis ikke en Bemærkning, som særlig gælder for det foreliggende Tilfælde, men den gælder med Hensyn til den Fremgangsmaade, som vi overhovedet følge, hvorved der medføres stort Besvær for dem, som skulle finde ud af, hvad der er gældende Lov her i Landet.

Krabbe: Det er det, som den ærede Taler sidst berørte, som jeg ønsker at sige et Ord om. Naar den ærede Taler anbefalede ogsaa i nærværende Tilfælde at give en ny Lov paa den Maade, at man omformer hele den bestaaende Lovgivning med Optagelse af det ny, saa tror jeg dog, at den Anledning, som her er givet, er for lille til at anvende denne Fremgangsmaade. Affatter man Bestemmelserne klart, saa er i Virkeligheden det at give en ny selvstændig Bestemmelse baade haandterlig for Lovanvendelsen og forstaaelig for dem, som skulle rette sig efter Loven. — De Andragender, som henvende sig til Regering og Rigsdag for at faa en Forandring,

specielt foranledigede ved, at Juleaften i Aar falder paa en Søndag, have jo — for øvrigt ganske rigtigt — henstillet, om den Forandring, de ønskede, kunde gøres administrativt eller den skulde gøres ved Lov. Ved første Øjekast tiltalte det mig mest, at det kunde gøres administrativt. Dette, at Juleaften betragtes som hellig, syntes mig at være ikke uforkasteligt, navnlig da Juleaften fra et kirkeligt Synspunkt jo har været Helligaften i hele den kristne Tid; Julenat eller Juleaften holdes der Gudstjeneste over hele Kristenheden. Det var altsaa ikke uforkasteligt ligefrem at gaa ud fra, at denne Aften skal regnes med til Julen. Men det kan jo ikke nægtes, at vor Helligdagslovgivning medtager den ikke blandt Helligdagene, og der findes endog-saa en ældre Bestemmelse, som udtrykkelig forbyder Præken Julenat, en Skik, som vi tidligere havde beholdt fra den gamle katolske Kirke, saa man maa vel gaa ud fra, at den lovgivende Forsamling er nødsaget til at anse Juleaften for ikke at være Jul. Altsaa maatte der laves en ny Lov for dette Tilfælde. Men Affattelsen bereder rigtignok saadanne Vanskeligheder for Forstaaelsen, at jeg paa denne Formiddag har hørt de mest afvigende Meninger om, hvad den reale Virkning af Loven vil blive. Nogle have været af den Anskuelse, at Lovforslagets Mening var den, at naar Juleaften falder paa en Søndag, skal der kunne handles fra Kl. 4—6, mens andre, — deriblandt jeg — have den Opfattelse, at Lovforslagets Mening er den, at paa en Juleaften, der falder paa en Søndag, skal der den hele Dag ikke kunne handles (*Nielsen-Gron*: Efter Kl. 9.) Ja naturligvis. For det første var det da ønskeligt at høre, hvad Meningen har været med Lovforslaget, men dernæst tror jeg ogsaa, det var rigtigt i en noget forandret Affattelse at give den et lettere forstaaeligt Udtryk. — Siden jeg her taler om Affattelsen, vil jeg ogsaa bemærke, at der i første Linie er en Citeringsmaade, som egentlig ikke er ganske ønskelig. Skønt vi nu allerede omtrent i en Menneskealder have haft Lovtidende, ere vore Citater af Love efter Lovtidenden endnu noget usikre; man benytter dels en Titeltæst og en Dato som i gamle Dage, dels Lovnummere og Aarstal, dels begge Dele. Hvor man benytter Lovnummere, synes dog den Skik, at Lovnummeret sættes *foran* Aarstallet eller Datoen, at fæstne sig. Herfra er der afvejet i dette Lovforslag, det er sat *efter* Lovens Dato; men i saa Tilfælde fremkalder det det Indtryk, at det er et Nummer i Lovens Tekst, som